

KREŠIMIR DOLENCIĆ, REDATELJ

HEKUBA, 1983. GODINE. GRUPNA FOTKA, JA PRAŠNJAV OD PIJESKA, MEĐU VOJNICIMA S MAČEM U RUCI. ETO ME U NOVINAMA!

Dubrovnik Krešimira Dolenčića nije samo kulisa Dubrovačkih ljetnih igara – on je sugovornik, suigrač i nerijetko glavni junak, zbog čega ga dubrovačka publika voli

tekst MAJA RILOVIĆ KOPRIVEC
fotografije RANKO ŠUVAR/CROPIX

Svaka novinska naslovnica predstavlja mali dio povijesti u trenutku kada je nastala, vidljivi trag i kada se događaji zaborave. I u povijesti kazališta postoje redatelji koji su ostavili trag predstavama, i oni koji su ostavili trag u gradovima. Krešimir Dolenčić pripada ovoj drugoj, rjeđoj vrsti. Njegov Dubrovnik nije samo kulisa Dubrovačkih ljetnih igara – on je sugovornik, suigrač i nerijetko glavni junak, zbog čega ga dubrovačka publika voli. Krešimir Dolenčić jedno je od najprepoznatljivijih imena hrvatskog kazališta. Zagrebački redatelj, profesor na Akademiji dramskih umjetnosti poznat je po svom osebujnom pristupu klasi, no osobito mjesto u njegovoj karijeri zauzima Dubrovnik – grad u kojem je tijekom Dubrovačkih ljetnih igara ispisao neka od najvažnijih poglavlja svoje redateljske biografije. Njegove režije na Lovrjencu i drugim lokacijama stare gradske jezgre ostale su upamćene kao snažni kazališni događaji. Držićeve komedije, Shakespe-

areovi komadi, Vojnovičeve drame, pod njegovom redateljskom u palicom dobivaju novu svježinu – blisku suvremenom gledatelju, a opet u potpunosti ukorijenjeni u tradiciju. Sve to pažljivo desetljećima prati Dubrovački vjesnik, i vjerojatno ne postoji kolega koji je zadnjih tridesetak godina prošao kroz našu redakciju da o Krešimiru Dolenčiću nije napisao bar kratku crticu. Naši čitatelji, dubrovačka publika je u njegovim predstavama nalazila i smijeh i ozbiljnost, a uvijek i osjećaj da je Grad sam postao lik u priči koju Dolenčić postavlja. Upravo je ta sposobnost “oživljavanja” prostora, da se pozornica nastavlja na ulicu, ono što ga izdvaja među redateljima Dubrovačkih ljetnih igara, a Dubrovčani, svjedoče stranice Dubrovačkog vjesnika, iznimno cijene. Ove, za Dubrovački vjesnik obljetničke godine, njegov je “Ekvinocijo” na istezalištu barki u Posatu zaslužio svako pozitivno slovo. – Dubrovački vjesnik i ja. Ohohoj koliko li je to razgovora, fotografija, izvještaja, kritika i crtica,

iznenadnih upada fotografa...ma na stotine i stotine – prisjeća se Krešimir Dolencić za obljetnički broj Dubrovačkog vjesnika.
– Započelo je naravno s prvom predstavom u kojoj sam sudjelovao. Hekuba, 1983. godine. Negdje sam izašao među vojnicima. Grupna fotka, ja sam prašnjav od pijeska, s mačem u ruci. Eto me u novinama! A sljedeće godine, odmah, evo i predstava. Dundo Maroje na Lovrijencu. Naša grupa LIFT, plus još nešto studenata, diplomiranih glumaca. Joško Ševo, Anja Šovagović, naravno, Predrag Vušović Predo...Napravili smo hit i dobili velike pohvale i puno fotografija u Dubrovačkom. A kad te pohvale u Dubrovačkom vjesniku, Dubrovčani, e onda to nije mala stvar, kaže Dolencić.
– I tako je počelo. Ecce homo, Feničanke, Romeo i Julija, asistirao Jupi, Kunčeviću I Magelliju, lupao bubanj, pa je došao rat. Vratili smo se na Lovrjenac sa Lukom Paljetkom i Poslije Hamleta, a 1995. s nezaboravnim Dundom na Placi. Komedija nakon

rata, po stotinu ljudi na svakoj probi, Predo i Danko Ljuština najbolji ikada. I sve je praćeno i fotografirano. Kakvog li olakšanja da nakon ratnih strahota novina može pratiti nastanak jedne komedije. Onda je došla Ondine. Opet Lovrjenac. I Šulić. Jedna od mojih najdražih predstava. Fotografije iz te predstave izašle u Dubrovačkom, Renata Sabljak i ja i dan danas znamo tu i tamo podijeliti. Arkulin i moj buraz, Predo. Muzička škola 2007. Kao da je jučer bilo. Taj njegov glas i talent, utjelovljenje Držića, čujem ga i sada – kaže redatelj i nastavlja:
– Pa sam od statista u Hekubi dogurao i do intendanta Dubrovačkih ljetnih igara. Kako je to bilo, ne znam pravo prosuditi. Za mene svakako jako stresno. I onda dugi luk, sve do Ekvinocija. A o tome se teško može pisati tko ga nije gledao. U Dubrovačkom vjesniku smo hvala Bogu praćeni kao nikad do sada. I hvala vam svima na tome. Sedamdeset i pet godina nije malo, ali tek je počelo. Nazdravlje!